

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 17.000

Letna inozemstvo » 25.000

Letna inozemstvo, USA dol. 30

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXIII. - Štev. 44 (1677)

Gorica - četrtek, 5. novembra 1981 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Nova gibanja v Cerkvi Naši predstavniki pri predsedniku vlade

V dneh od 23. do 27. septembra je bilo v Rimu srečanje raznih gibanj v Cerkvi. O tem smo že na kratko poročali. Danes pa hočemo ta gibanja našim bralcem tudi predstaviti.

Gibanje **OBCESTVO IN OSVOBODITEV**, z italijanskim imenom »Comunione e Liberazione« je nastalo leta 1969 kot naslednica Dijaške mladine, ki jo je ustanovil leta 1954 duhovnik Luigi Giussani. Gibanje je danes razširjeno po vsej Italiji in prehaja tudi v druge države. Poudarek je na stalni katehezi, ki se je udeležuje nad 70.000 članov. Gibanje želi voditi k zreli krščanski veri, ki naj se pokaže v šolah, na univerzah, na delovnih področjih in v župnijah. Gibanje pospešuje dobrodelne akcije, kulturno dejavnost, misljone in obnovo kateheze.

Gibanje **LUC-ZIVLJENJE** je ustanovil in ga še vedno vodi poljski redovnik Frančišek Blachnicki. Ime Luc-Zivljenje si je gibanje privzelo na prvem uradnem kongresu februarja 1976. Prej je bilo poznano pod imenom Ziva Cerkve. Gibanje se je najprej razširilo v rudarskem mestu Katowice. Duhovnih srečanj se udeležuje nad desetisoče ljudi. Gibanje ima katehetsko pastoralni namen za boljše poznanje evangelija, za molitveno življenje, za aktivno sodelovanje pri bogoslužju. Razširjeno je po župnijah in hoče pospeševati duhovno prenovo v luči zadnjega koncila. Ti dve gibanji sta tudi dali pobudo za srečanje v Rimu.

OGNJISCARJI z uradnim imenom Marijino delo so dobili uradno cerkveno potrditev 23. marca 1962. Rojstni dan gibanja pa je 7. december, ko se je ustanoviteljica gibanja Chiara Lubich posvetila Bogu. Danes je gibanje razširjeno po 130 deželah. Težko je presoditi, koliko članov ima gibanje, ker vključuje različne komponente. Gibanje si postavlja za cilj življenje v Kristusu, za Kristusa in po Kristusovem vzoru in sicer med ljudmi, ki se jih vsak dan srečuje. Lastno življenje naj postane pričevanje za vsestransko ljubezen do bližnjega.

K temu gibanju spadajo Središča Mariapol, poletna srečanja, tudi imenovana Mariapol, Centro Uno z ekumenskim cilji. Gibanje ima 11 knjižnih založb v prav toliko deželah z imenom Città Nuova - Novo mesto in izdaja istolomsko revijo v osemih jezikih. To gibanje je tudi med Slovenci precej razširjeno.

Gibanje **OBNOVA V DUHU** (Rinnovamento nello Spirito), pod tem imenom je gibanje poznano v Italiji. Razširjeno je skoraj po vsem svetu in ga drugi imenujejo Binkoštno gibanje ali karizmatična obnova ali samo kratko Obnova. Prve skupine Obnove v Duhu so nastale leta 1967 na katoliški univerzi v Pittsburgu v Združenih državah. Od 1976 je osrednji urad tega gibanja v Belgiji. Za gibanje se je navdušil belgijski kardinal Joseph Suenens, ki je še vedno škofovski svetovalec gibanja. Leta 1974 je bilo gibanje Obnova v Duhu že razširjeno v 60 deželah z nad 2.000 molitvenimi skupinami in z več stotisoč člani. V Italiji se je gibanje razširilo v zadnjih desetih letih in šteje sedaj 700 skupin s 50.000 člani. Posebnost gibanja Obnove v Duhu je v tem, da nastajajo skupine kristjanov, ki molijo skupno, molijo drug za drugega in prosijo Svetega Duha, naj dovrši delo milosti, ki se je začelo s svetim krstom in nadaljevalo z birmo. Tudi to gibanje je razširjeno v Sloveniji.

Ime gibanja **CURSILLOS** je težko prevesti v slovensko. Cursillo je španska beseda in pomeni tečaj. Torej tečaj krščanstva. Gibanje je nastalo 7. januarja 1949 v španski škofiji Mallorca, da bi poživilo krajevno katoliško akcijo. Takrat se je pripravljalo romanje španske mladine v mesto Santiago de Compostela. Danes je gibanje razširjeno v 50 deželah po vseh celinah. Posebnost tega gibanja so intenzivni tečaji za krščansko oblikovanje, ob katerih naj bi udeleženci občestveno začutili, v čem je bistvo krščanstva. Teh tečajev se je udeležilo že nad dva milijona ljudi.

Gibanje **SCHÖNSTATT** je nastalo v Nemčiji. Rojstno leto je 1919. Ustanovil ga je

duhovnik Josè Kentenich. Po desetih letih je bilo gibanje že močno razširjeno. Nacisti so člane gibanja preganjali. Po drugi svetovni vojni se je gibanje širilo po drugih deželah, zlasti v Latinski Ameriki. V gibanju Schönstatt ima važno mesto romarska cerkviča, ki jo je gibanje prejelo v dar. Posvetili so jo božji Materi. Gibanje šteje sedaj nad 100.000 članov.

Gibanje **OASI (Oaza)** je leta 1950 ustanovil italijanski duhovnik, jezuit Virginio Rondini. Danes je razširjeno v 35 deželah. V 30 letih obstoja se je nad 100.000 mladih pridružil gibanju, od tega kar 50.000 v Italiji. Gibanje je zajelo tudi redovnike, saj se mu je pridružil 14 samostanov s strogo klavzuro, 71 redovnih hiš in še 29 svetnih zavodov. Gibanje hoče oblikovati in poglobljati duhovno življenje ter pospeševati apostolat. Večina članov vrši razne dobrodelne akcije, se uveljavljajo v politiki in socialnem življenju.

Gibanje **EQUIPES NOTRE DAME** (Skupine naše Gospe) je nastalo v Franciji leta 1939. Ustanovil ga je redovnik Hénry Caffarel in je danes razširjeno po vsem svetu. Osnovna ideja tega gibanja je, da je možno poglobiti osebno vero in vero zakoncev predvsem v stiku s prijatelji, s katerimi se delijo vse dobrine, duhovne, moralne in materialne. Po svetu je okoli 4.000 skupin, ki štejejo od tri do sedem družin, ki jih vodi vzorna družina. Vsaka skupina ima za svetovaleca duhovnika. Skupine se zbirajo mesečno po hišah članov, ki sestavljajo skupino.

Gibanje **SKUPNOSTI KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA** je naslednik Marijinih kongregacij, ki so bile ustanovljene leta 1563. Pobudo za spremembo je dal belgijski duhovnik Jean Leunis leta 1968. Gibanje se poslužuje duhovnih vaj, da pripravljajo člane za službo Cerkvi in bratom. Gibanje vabi v svoje vrste ljudi, ki čutijo potrebo, da živijo popolno krščanstvo v družbi z drugimi ljudmi. Danes šteje 50 narodnih združenj, ki so povezana v svetovni zvezi.

Gibanje **SKUPNOST SV. EGIPIJA** je doma v Rimu. Udeležuje se predvsem v karitativnih akcijah. Skrbni za otroške vrvice, za domove za ostarele ljudi, ljudske šole, za knjižne in preskrbene zadrage.

Gibanje **CERKEV-SVET** je nastalo leta 1976 v Kataniji na Siciliji. Ustanovil ga je duhovnik Antonio Fallico. Gibanje je sad koncila in išče novih poti za krščansko prisotnost v svetu.

Poleg naštetih so se srečanja v Rimu udeležile še razne druge manj poznane skupnosti in gibanja. Predstavniki teh skupnosti je sprejel sv. oče, zanje daroval sv. mašo in se ustavil z njimi v daljšem razgovoru. Dal jim je tudi navodila za nadaljnje delo. Predvsem je poudarjal, naj bodo gibanja vključena v življenje župnij. S. Z.

Pertini v Markah

Zadnje tri dni tedna od 29. do 31. oktobra je predsednik italijanske republike Pertini preživel v deželi Marke, kjer je obiskal mesta Ancono, Fabriano, Tolentino in Macerato. Povsod je bil s strani prebivalstva z navdušenjem sprejet.

Tudi to pot je dal izjave, ki so imele moralizatoričen značaj. »V politiki«, je dejal, »sem nepopustljiv. Nobenih oprostitev zaradi pomanjkanja dokazov. Loža P2 morda ni bila tajna, toda nihče ne more trditi, da ni imela zločinskih namenov. Treba je zato izvajati zaključke. Če je na telesu ud, ki razpada, ga je treba odrezati, drugače se bolezen razširi po vsem telesu. Kirurg ve, da mora amputirati prst ali nogo ali drugi del telesa. Isto velja za stranke in družbo.« Omenil je dninarja, ki je bil prisiljen krasti iz potrebe in dodal: »So drugi, ki kradejo, pa ne zato, ker so lačni. V politiki se ne sme imeti usmiljenja. Proč s tatovi! Res je, da so nepošteni povsod, ne samo v Italiji. A treba jih je imeti pod nadzorstvom, v političnem življenju še posebej.«

Politična prizadevanja slovenske narodne manjšine v Italiji so zadnje čase zelo aktivna in polna raznih pobud. Po kratkem poletnem premoru (ko so bili predstavniki SSK pri predsedniku vlade ob njegovem obisku v Gorici) je prišlo do raznih novih iniciativ, in to v okviru enotne slovenske delegacije.

Nedavno se je slovensko zastopstvo — kot smo že obširno poročali — sestalo v Gorici z italijanskim zunanjim ministrom Colombom, v Novi Gorici pa z jugoslovanskim zveznim tajnikom za zunanje zadeve Vrhovcem. Vedno je bila tema razgovorov globalna zaščita Slovencev v Italiji, posebej še v zvezi z izvajanjem Osimskega sporazuma.

Politična in gospodarska kriza na Tržaškem

Tržaški pokrajinski izvršni odbor Slovenske skupnosti je na svoji zadnji seji preučil krajevni politični položaj v luči globalne politične in gospodarske krize, ki se posredno ali neposredno odraža tudi na drugih področjih javnega življenja. Neupravljalnost zlasti dveh največjih krajevnih ustanov, tržaške občine in pokrajine, je resničen odraz sedanjih razmer na Tržaškem. Predčasne upravne volitve bodo očitno potekale v znamenju demagoškega kosanja za prevlado v trikotniku Lista za Trst - DC - PCI. S tem v zvezi obstaja resna nevarnost za instrumentalizacijo Slovencev v njihovem medsebojnem obračunavanju.

Izvršni odbor SSK jemlje na znanje, da je bil končno podpisan odlok o razpustu tržaškega občinskega in pokrajinskega sveta in imenovani komisariji za obdobja do novih volitev prihodnje leto spomladi. SSK bo šla na volitve z mirno vestjo, da je naredila vse, kar je s svojimi močmi zmogla za uresničitev narodnoobrambene programa v vsakdanjem javnem življenju in prepušča zadevno sodbo svojim dosedanjim volivcem in vsem drugim Slovincem sploh. Eden zadnjih takšnih pomembnih uspehov je izglasovanje člena o uporabi slovenskega jezika na sejah glavne skupščine Krajevne zdravstvene enote, v katerega uspešen izid sta njena predstavnika vložila veliko dela in prizadevanja.

V nadaljnjem poteku se je pokrajinski izvršni odbor zaustavil pri analizi težke gospodarske krize, ki pretresa tržaško gospodarstvo od obratov Italcantieri in Italsider pa do Velikih motorjev in Ustanove tržaškega pristanišča ter pomanjkljivih ustreznih pomorskih in drugih zvez, ki bi pritegnile promet skozi tržaško pristanišče. SSK sodi, in v to smer bo tudi na-

Zadnjo soboto 31. oktobra pa je bil na obisku v Trstu ministrski predsednik senator Giovanni Spadolini, ki je tudi sprejel enotno slovensko delegacijo. Sprejem je bil na tržaški prefekturi. V delegaciji so bili senatorka Jelka Gerbec za PCI, Andrej Bratuž za SSK, Josip Pečenko za PSI, Zorko Harej za SSO, Karel Šiškovič za SKGZ, za Slovence v videmski pokrajini pa Mario Garjup, Fabio Bonini in Viljem Cerno. Sprejemu je prisostvoval tudi vladni komisar prefekt Mario Marroso.

Problematika Slovencev v Italiji pozna danes predvsem vprašanje globalne zaščite manjšine v vseh treh pokrajinah naše dežele. In prav to je slovenska delegacija predstavila sedaj predsedniku vlade. Zah-

teva po dokončni in pravični ureditvi vprašanja z zakonsko zaščito, ki naj enako upošteva Slovence v celi deželi — to je skupna želja slovenske narodne manjšine. Pred parlamentom je danes več zakonskih osnutkov, ki so pomembna in pozitivna podlaga za diskusijo, obenem pa razpolaga vlada tudi z obširno dokumentacijo posebne komisije Cassandro, ki je problem študirala skoraj tri leta. Sedaj, ko je Italija že uredila vprašanja Južne Tirolske in Doline Aosta, je potrebno, da primerno poskrbi za ureditev tudi vprašanja slovenske manjšine, saj to zahtevajo tako italijanska ustava kot tudi mednarodni sporazumi.

PRESEDNIKOVO SPOROČILO

Predsednik Spadolini je dejal, da je z vsjo problematiko dobro seznanjen. Omenil je najprej obveznosti, ki jih je za vlado sprejel pred parlamentom v odgovoru na vprašanja posameznih poslancev in senatorjev, ko je že napovedal, da bo vlada delala za ureditev celotnega vprašanja. Posebej je Spadolini še spomnil na svoj govor v Gorici, ko je napovedal, da bo vlada pripravila organski načrt za ureditev vprašanja slovenske manjšine. Vsekakor pa je Spadolini dejal, da spada celotna zadeva v notranjo pristojnost in da vlada ne sprejema mednarodnega reševanja za slovensko manjšino. To da velja le (po Osimskih sporazumih) za bivši coni A in B nekdanjega Tržaškega ozemlja. Tudi meni, da ni možna primerjava z drugimi manjšinskimi rešitvami v Italiji. Predsednik vlade je tudi govoril o posebnem položaju za Slovence v videmski pokrajini ter se zanimal za točno jezikovno opredelitev beneških Slovencev.

V nadaljevanju svojih izjavanj je ministrski predsednik napovedal, da je pri predsedstvu vlade v teku ustanovitev posebne delovne skupine o zadevi, ki da bo stopila v stik s predstavniki manjšine. To je gotovo novost v reševanju manjšinskega vprašanja, čeprav ni še točno znano, kakšno vlogo bo ta skupina imela in kako dolgo se bo stvar zavlekla.

Predsednik vlade je na vsak način potrdil obveznost, da kot je hotel zaključiti južnotirolsko vprašanje, tako da bo tudi njegova vlada rešila problem zaščite slovenske manjšine. Večkrat se je v svojih izjavah tudi navezal na univerzalizem Mazzinija, ki idealno vodi njegovo delo (in navdihuje njegovo stranko).

Sedanji obisk slovenske delegacije pri predsedniku vlade Spadolini je gotovo pomenil nov korak k prizadevanjem za reševanje naše manjšinske problematike. Stik z načelnikom vlade ima gotovo svoj pomen, saj mora prav vlada oz. vladna večina, ki vlado sestavlja in podpira, le najti enkrat konkretno obliko za dokončno ureditev tega že predolgo odlaganega vprašanja.

STIKI S TAJNIKI STRANK

Enotna slovenska delegacija, ki jo sestavljajo prej omenjene stranke in manjšinske organizacije, je že pred časom zaprosila za srečanje z vsedravnimi tajniki političnih strank. Ze pred par leti je to naredil liberalni tajnik Zanone, medtem ko se drugi niso sploh oglasili. Sedaj pa so v teku ponovna prizadevanja za stike na najvišji ravni strank.

V tem okviru je enotno slovensko delegacijo sprejel v Rimu v sredo 4. novembra politični tajnik DC Flaminio Piccoli, o čemer bomo poročali prihodnjic. Svojo zapetno pripravljenost je sporočil tajnik PLI Zanone. Niso pa še znani sestanki s Craxijem za PSI in Berlinguerjem za PCI. Kako to, da prav dve »delavski« ter »internacionalistični« stranki še do zdaj nista določili sprejema za slovensko delegacijo?

Akcija slovenskih političnih dejavnikov v zamejstvu je torej v teku. Upati je, da bodo ti stiki in sestanki tudi rodili kak uspeh, saj mora naša manjšina le predolgo čakati na ureditev svojih življenjskih vprašanj. Kako dolgo še?

Spectator

Olimpijsko odlikovanje za papeža

Člani mednarodnega olimpijskega odbora, ki so se nedavno udeležili XI. mednarodnega olimpijskega kongresa v Baden Badnu, so potrdili predlog predsednika tega komiteja Antonia Samarancha, da bi papeža Janeza Pavla II. odlikovali z zlato medaljo olimpijskega gibanja.

Papež Janez Pavel II. je po kardinalu državnem tajniku Casaroliju poslal udeležencem tega kongresa pozdravno brzojavko, v kateri jim je zaželel uspešno delo in jih opozoril, naj bi se »olimpijske igre in mednarodna športna srečanja sploh vedno bolj približevala visokim vzorom športa v službi posameznikov in skupnosti. Športna srečanja naj bi pomagala pripravljati poti razumevanja in trajnega miru med narodi.«

Predsednik italijanske vlade Spadolini je po televiziji v zelo dramatičnih tonih opozoril Italijane na težke gospodarske razmere v državi ter jih pozval na boj proti inflaciji. Cene so se v oktobru povisale za dva odstotka, kar pomeni, da se bo letos inflacija povzpela na 20 %, kar je najvišja stopnja med industrijsko razvitimi državami. Brezposelnih je že nad dva milijona in večina od njih je mladih. Primanjkljaj plačilne bilance pa bo letos dosegel kar 11.000 milijard lir. Da se vsaj za silo zajezijo propadanje gospodarstva, bo nujno v letu 1982 znižati inflacijo na 16 %, za to pa je potrebno sodelovanje sindikatov in delodajalcev, trgovcev in državnih uslužbencev ter javnih upraviteljev.

„Nikoli nisem slišala govoriti o Bogu“

Od 23. do 30. avgusta letos je bilo v letoviškem mestu Rimini mednarodno zborovanje pod geslom »Evropa narodov in kultur«. Pobudo za to množično manifestacijo je dala ljudsko gibanje (Movimento popolare) in druge katoliške organizacije. Zborovanja se je udeležilo tudi več ruskih oporečnikov, ki so jih oblasti izgnale iz Sovjetske zveze. Med njimi je bila tudi Tatjana Goričeva. Dopisnik lista »L'Avvenire« ji je ob tej priložnosti zastavil nekaj vprašanj o njenem življenju, verskem stanju v Sovjetski zvezi in o moči ruskega oporečništva. Pričevanje Tatjane Goričeve bo gotovo zanimalo tudi naše bralce.

Rojena sem v brezbožni družini, kjer Boga nismo nikdar imenovali. Tudi drugje nisem imela priložnosti, da bi kaj slišala o Bogu. A kot intelektualka sem čutila potrebo po nekem višjem bitju. Ko mi je bilo 20 let, sem odkrila pravoslavno Cerkev. Po naključju sem nekega dne čitala Oče naš. Prevzel me je in v meni se je kot luč v temini prižgalo spoznanje, da Bog je, da me ljubi in da je stvarnik vesolja. V istem času se je obrnilo k veri mnogo mojih sovrstnic in ustanovile smo prvi krščanski seminar, tako v Moskvi kot v Leningradu. Nauk krščanstva je, kakor povsod, tako tudi v Rusiji, Kristusova pot, a pri nas še posebno pot mučeništva. Kdor stopi na to pot, gre naproti preganjanju.

Pri nas je vse omejeno, vse prepovedano. Če hrepeniš po resnični svobodi, si oporečni in kot tak moraš biti pripravljen, da vse izgubiš: delo, družino, prijatelje, svobodo in tudi življenje. Zvest, da moram svoje življenje žrtvovati za Kristusa in njegovo Cerkev, je bila odločilna, tako zame, kakor za moje prijatelje v zadnjih desetih letih v Rusiji.

Kakšen je položaj žene v Sovjetski zvezi?
Položaj sovjetske žene je danes zelo težak. Postala je sicer enakopravna z moškimi, sprejela je najtežja dela zunaj doma, a obenem ostala še naprej gospodinja in mati. Še vedno skrbi za dom, nakupovanje in vzgojo otrok. Življenjski standard v Rusiji je padel na najnižjo stopnjo, zato je položaj žene dvakrat mučen. V Rusiji smo vsi sužnji, brezpravni, a žena je dvakratna sužnja. Žensko gibanje, ki se je pred kratkim začelo v Leningradu, skuša rešiti težki problem ruske žene.

Nam lahko poveste, kakšne so izkušnje ženskega osvobodilnega gibanja?

To žensko gibanje se je pričelo pred tremi leti. V septembru 1978 smo ustanovile prvo neodvisno žensko revijo »Žena in Rusija«. Sledila ji je v kratkem druga revija »Marija« ter prvi neodvisni krožek, tudi ta pod imenom »Marija«. To žensko gibanje se je porodilo kar čez noč in je bilo za vse pravo presenečenje. Razumljivo, da je naletelo na hud odpor in preganjanje KGB (zloglasne, povsod pričujoče tajne sovjetske policije), ker je odločno nastopilo proti družbenim krivicam.

Včlanjene žene morajo dan na dan prenašati preiskave, zaslišanja, nasilja, izsiljevanja otrok in sorodnikov. Kljub temu niso prenehale z delom. Dnevno prejemam iz Rusije poročila o trpljenju in preganjanju članic naše organizacije. Poznam njih junaštvo. Ni je sile, ki bi ga strla. Naša naloga ni bila samo, da smo javnost obveščale o nevdržnem položaju naše dežele, skušale smo tudi najti rešilno pot iz tega položaja.

Zlo in krivice so prestopile vse meje, a naše članice niso izgubile poguma in niso odgovarjale na sovražne s sovražstvom. Njihovo geslo je bilo notranja preobrazba v luči krščanske ljubezni. Vse so bile kristjanke, pravoslavne vere, nekaj je bilo tudi baptistin. Razumele smo, da more le dobrota, ki temelji na krščanstvu, premagati splošno propast, v katero drvi naša dežela.

Borile smo se za oporečnike in preganjane, protestirale proti vojni v Afganistanu, kljub temu pa nismo bile nikaka politična organizacija. Bile smo samo kristjanke, ki smo hotele brez kompromisov vzpostaviti evangeljsko poslanico pravičnosti in miru ter žrtvovati tudi lastno življenje za naše prijatelje. To se nadaljuje vsak dan in se bo še nadaljevalo.

Ob neki drugi priložnosti ste nam govorili o razkroju družine v Rusiji. Mislim, da je to znak propasti neke civilizacije, kar se žal dogaja tudi pri nas na Zahodu. Kakšna naj bi bila pomoč vaše organizacije v tem oziru?

V Sovjetski zvezi družina sploh ne obstaja. Po uradnih statistikah naj bi na dve poroki prišla ena razporoka. Družina ne more obstajati zaradi nemogočega ekonomskega in socialnega položaja: skupna stanovanja, nizke plače, alkoholizem. Marksizem temelji na ateizmu in nima nobene duhovne podlage, ki naj bi zagotovila zdravi obstoj družine. Mladi sploh ne vedo, zakaj se poročajo. Mnogi so po dveh me-

secih že ločeni.

Edine srečne so verne pravoslavne družine. Ne temeljijo toliko na enakopravnosti med možem in ženo, kolikor na medsebojnem spoštovanju in vzajemni pomoči in razumevanju. Družina mora biti osnovana na krščanskih, že preizkušenih vrednotah. Podrejenost ni nobeno suženjstvo, temveč je podrejenost ljubezni in znak zaupanja v zakon kot zakrament. Krščanski zakon je za nas podoba Cerkev, podoba bodočega sveta in vrnitve k spravi med Bogom in njegovo stvarjo.

Vzhodni in zahodni svet sta danes v veliki moralni in duhovni krizi. Ali more današnja žena doprinesiti svoj delež k izboljšanju tega položaja?

Malo poznam življenje na Zahodu. Lahko pa trdim, da ima danes žena v Rusiji vodilno vlogo v politiki, v socialnem in duhovnem pogledu. Žene so zmogljive velike ljubezni in ljubezen je sila, ki bo prenovila svet. Delovna ljubezen, ki raste iz žrtve! Ruska žena danes sledi Kristusu tja, kjer mu nihče drugi ne sledi: na Kalvarijo. In s Kalvarije bo prišlo vstajenje sveta. Po mojem sta tako Vzhod kot Zahod predolgo privlačevala moderni napredek in tehnika, ki je danes postala že demona sila in je čisto zasužnjila človeka. Neobhodno potrebno je, da se današnji človek poglubi vase, vzbudi v sebi srčna čustva in ne samo razumska ter postane tako delavec ljubezni in ne oblasti.

(Po »L'Avvenire« prevajala Z. P.)

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Italijanska vlada se je izrekla za udeležbo italijanskih enot v mednarodnih mirovniških silah, ki naj bi nadzirale Sinajski polotok po izraelskem umiku konec aprila prihodnjega leta. Italija je tako prva evropska država, ki je formalno privolila v udeležbo v teh enotah, v katerih naj bi iz kroga držav Evropske gospodarske skupnosti sodelovali še Francozi, Britanci in Nizozemci. Italijanska udeležba bo predvidoma skromna: trije patrolni čolni z elektronskimi napravami, ki naj bi nadzorovali področje okrog pristanišča Sarm el šejka ob vzhodu iz Rdečega morja v Akabski zalivi.

■ Na Poljskem je enourna splošna protestna stavka popolnoma uspeša, saj delavstvo najbolj čuti pomanjkanje živil in nezadostno oskrbo. Dve uri nato se je pod predsedstvom generala Jaruzelskega sestal plenum poljske partije, ki pa ni vnesel v nemirni položaj na Poljskem ničesar novega. Zadovoljil se je z načelno obsodbo stave in z napovedjo »trše roke«.

■ V bližini švedskega pomorskega oporišča Karlskrona v Baltičkem morju je naselila sovjetska podmornica. V Stockholmu so prepričani, da je podmornica vršila vohunsko nalogo, saj se na omenjenem področju nahajajo podzemna vojaška oporišča in vrhovno poveljstvo švedske vojne mornarice. Seveda je švedska vlada zelo ostro protestirala v Moskvi zaradi tega incidenta. Dogodek je ocenila kot hudo kršitev teritorialnih voda. Sovjetski vladi ni ostalo drugega kot opravičiti se z vljudnimi besedami in dovoliti, da so švedske oblasti zaslišale kapitana podmornice.

■ Zaradi slabega zdravstvenega stanja je v starosti 81 let odstopil predsednik finske države Urh Kekkonen. Državni poglavar je bil nepretregano od 1956. Politično je pripadal agrarni stranki. Njegova velika zasluga je, da mu je uspelo kljub pogodbam, ki jo ima Finska s Sovjetsko zvezo o »prijateljstvu in vojaškem sodelovanju«, svojo državo ohraniti izven Varšavskega pakta in tako preprečiti, da bi Finska postala sate-lit SZ kot se je to zgodilo z drugimi vzhodnimi državami.

■ Španski parlament je ob nasprotovanju socialistov in komunistov odobril predlog, da vstopi Španija v Severnatlantski obrambni pakt (Nato). Predsednik vlade Calvo Sotelo se je med razlogi za vstop v Nato zlasti skliceval na sovjetsko nevarnost in dodal, da je v današnjih časih neutralnost praktično nemogoča. Za vstop v Nato potrebuje vlada še soglasnost senata, ki je pa že zagotovljena.

■ Severnoameriški senat je po daljši razpravi z 52 glasovi proti 48 sprejel predlog predsednika Reagana, da se Saudski Arabiji proda pet najnovjših radarskih letal Awacs. Poleg tega bodo ZDA poslale Saudski Arabiji še večjo količino drugega orožja v skupni vrednosti 8,5 milijarde dol. Prodajo orožja sta tako izraelska vlada kot laboristična opozicija enotno obsodili, ker vidita v tem ogrožanje varnosti Izraela in rušenja sedanjega ravnotežja sil na Bližnjem vzhodu. V Riadu, prestolnici Saudske Arabije, so pa nasprotno sklep ameriškega

Umrl je nadškof Bukatko

V Ruskem Krsturju v Bački so 22. oktobra pokopali ob veliki udeležbi vernikov, duhovnikov obeh obredov ter 13 nadškofov in škofov apostolskega administratorja grškokatoliške škofije Križevci in nekdanjega beograjskega nadškofa msgr. dr. Gabrijela Bukatka. Umrl je 19. oktobra za posledicami možganske kapi.

Rodil se je leta 1913 v župniji Andrijevi pri Slavovskem Brodu v ukrajinski družini. Bogoslovne študije je opravil v Rimu, kjer je tudi doktoriral iz teologije. V duhovnika je bil posvečen leta 1939, enajst let nato pa je postal najprej administrator križevske škofije, leta 1960 pa njen redni škof. Leto nato pa je bil imenovan za beograjskega pomožnega nadškofa s pravico nasledstva. Ko je nadškof dr. Ujčić 24. marca 1964 umrl, ga je avtomatično nasledil dr. Bukatko, še naprej pa je upravljal škofijo v Križevcih. Pred tremi leti ga je prvič zadela možganska kap, zato je zaprosil sv. očeta, naj ga razreši službe nadškofa v Beogradu. To se je zgodilo spomladi 1980, ko je bil na njegovo mesto imenovan msgr. Alojzij Turk. Dr. Bukatko pa se je naselil v največji župniji svoje grško katoliške škofije v Ruskem Krsturju, od koder je do svoje smrti škofijo upravljal.

Rajni nadškof je bil velik prijatelj Slovencev, rad je prihajal v Ljubljano, leta 1964 je v Logu pri Vipavi posvetil za škofa dr. Janeza Jenka. Veliko je potoval, govoril mnoge jezike, tudi slovensko se je

dobro naučil. Bil je tudi član Kongregacije za vzhodno Cerkev.

Pogreba so se od slovenskih škofov udeležili dr. Suštar, msgr. Turk in dr. Lenič. Pokopali so ga po starodavnem vzhodnem obredu za pokopavanje škofov. Vsa svečanost je trajala štiri ure in pol. Obred je bil pretresljivo veličasten. Slovo od dobrega škofa je sklenila vedno v srce segajoča vzhodna »Večnaja pamjat« (Večen spomin).

S. L.

UTRIP CERKVE

Papežev poseg v jezuitski red

Ko se je vrhovni predstojnik jezuitskega reda p. Pedro Arrupe v začetku avgusta letos vračal z obiska na Filipinih, ga je zadela možganska kap. Zato je čez nekaj dni po nezgodi izročil vodstvo Družbe ameriškega jezuitu p. O' Keefu.

Sv. oče, ki je dejansko vrhovni predstojnik jezuitskega reda, pa je odločil drugače. V posebnem pismu, ki ga je kardinal Casaroli 6. oktobra izročil p. Arrupeju v bolniški sobici, je med drugim rečeno: »Potem ko sem dolgo časa premišljeval in molil, sem končno sklenil, da bom imenoval delegata, ki me bo te sneje zastopal v Družbi, skrbel za pripravo generalne kongregacije, katero bo sklical v primernem času in v mojem imenu vodil Družbo, dokler ne bo izvoljen nov vrhovni predstojnik. Imenujem torej za svojega delegata p. Pavla Dezzo... Obenem želim, naj mu pomaga p. Jožef Pittau, vnet provincial jezuitov na Japonskem. Pomagal bo delegatu pri izvrševanju njegovih dolžnosti in ga bo nadomestil v primeru nezmožnosti ali smrti...«

Pater Pavel Dezza je bil nekaj časa tudi v Gorici kot rektor jezuitske hiše, kasneje spovednik Pavla VI. in Janeza Pavla I. ter pred izvolitvijo p. Arrupeja eden resnih kandidatov za generala jezuitskega reda. Kasneje je bil tudi osebni svetovalec p. Arrupeja in je še vedno svetovalec treh rimskih Kongregacij. Decembra letos bo spolnil 80 let.

J. K.

Občestvo in skupnost

Italijanska škofovska konferenca je 1. oktobra letos izdala obširen pastoralen načrt z naslovom Comunione e comunità. Škofovski dokument je zanimiv in obsega številne napotke za prenovo v verskem in cerkvenem življenju v Italiji. Ker načrt zajema vse vernike, bo tudi naša dolžnost, da ga preučimo in ga po svojih močeh uveljavimo v osebni in skupni življenju. Zato se bo treba k dokumentu še vrniti.

Ko škofje govorijo o »comunione« mislijo na notranjo vez med verniki, ko govorijo o »comunità«, mislijo na skupnost ali skupnosti, v katerih ta vez ali povezava zadobi viden izraz. Tako na primer: škofija, župnija, družina itd. Pojavilo se je vprašanje, kako naj se prevedeta v slovenski jezik ti dve besedi in kakšen naslov naj se da škofovskemu dokumentu.

O zadevi je bilo govora 28. oktobra na seji medškofijskega liturgičnega sveta v Ljubljani. Sprejet je bil predlog dr. Lojzeta Škerla, škofovega vikarja iz Trsta, da bi bil najbolj primeren naslov in izraz »občestvo in skupnost«.

Slomškov list

Po večletni prekinitvi je zopet izšel »Slomškov list«, ki ga v Rimu pripravlja in izdaja dr. Frančišek Šegula, postulator postopka za razglasitev blaženim škofa A. M. Slomška. List ima namen širiti zanimanje za škofa Slomška in vzpodbujati ljudi, da bi pomagali pri delu za razglasitev: zlasti z molitvijo in priporočanjem škofu Slomšku.

V zadnjih letih je delo, vsaj na videz, nekoliko zastalo, a sedaj je zopet v polnem teku. Izredno dolgo je trajalo pregledovanje spisov, ker je škof Slomšek pač veliko pisal. Oba od Kongregacije potrjena cenzorja sta svojo oceno, neodvisno drug od drugega in vsak okrog 250 protokolnih strani, oddala: prvi leta 1970, drugi leta 1974. Nato je bilo treba obe pozitivni oceni pripraviti za tisk v 150 izvodih, katere bodo rabili razni člani za to odgovorne komisije na Kongregaciji.

Knjiga končanega postopka o Slomškovi spisi se uradno imenuje »Positio super scriptis Servi Dei Antonii Martini Slomšek, Episcopi Lavantini«, to je: »Studija o spisih božjega služabnika Antona Martina Slomška, lavantinskega škofa«, in obsega 490 strani večjega formata. Luč sveta je zagledala za veliko noč 1978.

Medtem je vicepostulator dr. Franc Kramberger, ravnatelj Slomškovega semišča v Mariboru, z njemu lastno vneto pripravljaval drugi del postopka, tako imenovano »Positio Historica«, ali »Zgodovinska študija« o škofu Slomšku. Z drugimi besedami je to v znanstveni obliki obdelan življenjepis svetniškega kandidata, iz katerega naj bi pozneje zopet posebna komisija na Kongregaciji izluščila dokaze za njegove herojske kreposti. Nimamo namreč več živih prič, ki so škofa Slomška osebno videli in slišale pri njegovem pastirskem delu posebno od leta 1846, ko je bil izbran za lavantinskega škofa do smrti leta 1862.

Delo škofa Krambergerja nadaljuje sedaj frančiškanski pater dr. Bruno Korotšek. Koliko bo še njegovo delo trajalo, je danes težko reči, ker gre za res težko in odgovorno delo. Tudi ta knjiga o krepostih bo imela podoben obseg kakor ona o spisih; torej jo bo treba tiskati zopet v 150 izvodih. Dr. Kramberger je to delo pripeljal do zavidljive višine, pa ga je sredi vestnega dela doletelo breme in čast, da sede kot šesti naslednik škofa Slomška na mariborsko-lavantinski škofovski sedež. Ko bomo imeli to knjigo v zaželenem številu izvodov, bomo čakali le še na predpisani čudež na Slomškovo priprošnjo, potem pa kmalu mogli določiti dan razglasitve za blaženega.

Zadnje številko Slomškovega lista, ki obsega 16 strani, lahko dobijo verniki brezplačno po vseh cerkvah, kjer je služba božja v slovenskem jeziku.

★

■ Predsednik komisije za zunanje zadeve pri poslanski zbornici Giulio Andreotti se je pretekli teden več dni mudil v Pragi, kjer se je med drugim sestal tudi z ministrskim predsednikom Strougalom.

Iz Slovenije

Škof Lenič — 70-letnik

V petek 6. novembra je izpolnil 70 let življenja ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič. Za duhovnika je bil posvečen leta 1937, za škofa pa 14. januarja 1968.

Škof dr. Lenič je v škofiji zelo priljubljen. Odklujeta ga izredna prijaznost in silna dobrota, ki ju izžareva na vsak korak. Pri vodstvu škofije je pomagal pok. nadškofu dr. Pogačniku in sedanjemu dr. Suštarju kot generalni vikar in prošt stolnega kapitla, kot član konzistorija, gospodarskega, duhovniškega in pastoralnega sveta, konference arhidiaconov in dekanov, kot predsednik umetnostnega sveta in kot član ter sodelavec domala vseh škofijskih in številnih medškofijskih ustanov, posebno na liturgičnem in katehetskem področju. Zelo veliko časa preživi v spovednici v stolnici, na birmah ter ob drugih priložnostih. Zelo je znan tudi med slovenskimi izseljenci in zdomci po svetu, ki jih neprestano z veliko osebno zavzetostjo obiskuje.

Naj mu da Bog zdravja in ga ohrani slovenskemu ljudstvu čilega ter delavnega še mnogo let!

Umrl je Edvard Kocbek

V Ljubljani je v torek 3. novembra umrl prof. Edvard Kocbek, pesnik, pisatelj, prevajalec in politik. Star je bil 77 let.

V zgodovino bo šel kot kristjan, ki je potegnil množico krščansko mislečih Slovencev v od komunistov vodeno Osvobodilno fronto. Bil je med njenimi ustanovitelji kot predstavnik krščanskih socialistov. Lahko rečemo, da je bistveno prispeval k uveljavitvi OF. Seveda so komunisti kasneje tudi njega kot vse, ki se jim udinjajo, izigrali in potisnili ob rob gaganja. Leta 1952 se je Kocbek s komunisti dokončno razšel potem ko je bil nekaj časa zvezni poslanec in minister v Beogradu.

Kocbek je pred zadnjo vojno opozoril nase zlasti s člankom v katoliški reviji »Dom in svet«, ko je leta 1937 objavil »Premišljevanje o Španiji« in s tem povzročil razcep v katoliškem taboru ter ustanovil svojo revijo »Dejanje«.

Po zadnji vojni je vzbudil pozornost zlasti s knjigami »Tovarišija« (Partizanski dnevnik, 1949), »Strah in pogum« (novele 1951), »Listina« (1967). Zaradi nekaterih pogledov v teh knjigah, ki režimu niso bile všeč, je doživel ostro kritiko s strani režimskih somišljenikov. Zadnja njegova knjiga so bile »Izbrane pesmi«, ki so izšle pri Cankarjevi založbi leta 1977.

Ljubljanski »Razgledi« o Poljski

»Na Poljskem si stojijo nasproti Sofi-darnost s široko podporo v množicah, a brez oblasti, ter partija in vlada, ki sicer imata oblast, a za sabo nimata množic.« (Razgledi 20. oktobra 1981).

Gorše na Primorskem

Goriški Avditorij je od svojega odprtja dalje videl že dokaj umetniških razstav, bolj ali manj kvalitetnih. Ena najbolj zanimivih do sedaj je gotovo sedanja razstava »Gorše na Primorskem«.

V Gorici smo namreč čutili nekako moralno dolžnost, da prikažemo ustvarjalni genij Franceta Goršeta, in to iz dveh razlogov: Prvič zato, ker je v dveh dobah svojega življenja postal nekako »Primorec« in pustil tukaj veliko svojih umetnin. Bival je namreč v Gorici in Trstu že ob koncu dvajsetih in v začetku tridesetih let, potem pa ponovno v Trstu po drugi svetovni vojni.

Drugi razlog je pa bil »molk« v domovini. V Sloveniji se je Gorše rodil, tam se je izšolal, tam je po vrnitvi iz Italije leta 1930 delal in ustvarjal do odhoda v tujino leta 1945. Zapustil je lepo število umetnin, tudi nekaj nadarjenih učencev. Zunaj v svetu se je krepko uveljavil v zamejstvu in zlasti v ZDA in v Kanadi. Svojo povezanost z domovino je izpričal tudi s tem, da se je vrnil na slovenska tla, na Koroško. Kljub temu je bil ob njegovem imenu zaukazano »molk«.

Ko so hoteli poznavalci slovenske umetnosti pripraviti ob Goršetovi 75-letnici njegovo retrospektivno razstavo v Kostanjevici na Dolenjskem in je bilo že vse pripravljeno, katalog in dela, »na žalost do odprtja razstave ni prišlo,« piše Verena Koršič v svojem katalogu. Zakaj? Javno niso tega nikoli povedali, moremo pa domnevati, kdo je razstavo zadnji trenutek preprečil.

To so bili nagibi pri zamisli in pri izpeljavi razstave: dati zadoščenje slovenskemu umetniku, ki mu ga doma ne smejo dati. Zamisel je bila z umetniškega vidika posrečena. V Avditoriju so prireditelji razstave zbrali toliko do sedaj nepoznatih Goršetovih stvaritev, da je nastala nekaka »retrospektivna« razstava, ki prikazuje Goršeta v vseh njegovih dobah ustvarjanja, od prvih začetkov v Gorici leta 1928 do poslednjih leta 1980 in 1981. Najmanj je zastopana njegova »ameriška« doba. Bil je pač predaleč, da bi mogle k nam njegove umetnine v večjem številu. Vendar je tudi ta doba zastopana vsaj v katalogu, kjer so našeta vsa Goršetova dela, ki se hranijo na Primorskem, bodisi pri javnih ustanovah bodisi pri zasebnikih.

Iz kataloga in iz razstavljenih del je razvidno, kako je pravzaprav zelo bogata bera Goršetovih umetnin na Primorskem dosti bogatejša kot bi mislili. Tudi to je ena izmed zaslug razstave. Druga je, da je bila z razstavo dana možnost tudi italijan-

skemu občinstvu, da se seznanijo z enim najbolj značilnih slovenskih kiparjev. Temu spoznavanju služi tudi odlični in skrbno pripravljeni katalog v dveh jezikih s številnimi reprodukcijami. Glavna vrednost kataloga je študija o Goršetu in njegovi umetnosti, ki jo je napisala Verena Koršič. Ta je ob sodelovanju Andreja Košiča in Jožka Vetrliha razstavo tudi uredila.

Ni mogoče še presoditi, kakšen bo odziv na razstavo pri slovenski in italijanski publici. Odprtje je bilo vsekakor slovesno, kot smo že poročali, tako po udeležbi oblasti kot po prisotnosti občinstva. Saj je šlo za res originalno pobudo, ker v Avditoriju kiparske razstave menda še ni bilo, vsaj ne v takem obsegu.

Zanimiv je bil tudi kulturni večer, posvečen Goršetu v sredo 28. oktobra. Vršil se je v mali dvorani Katoliškega doma. Odprl ga je moški zbor iz Štmarje s petjem. Zatem je Verena Koršič z živo besedo orisala Franceta Goršeta v njegovem življenjskem popotovanju kot tudi njegov ustvarjalni razvoj. Njena izvajanja je dopolnil umetnik sam, ki je odkril nekatera javnosti nepoznana dejstva. Večer se je zaključil s predvajanjem dveh ozvočenih filmov o Goršetovih delih v Ameriki, to je o obdobju, ki je nam v Evropi najmanj znano, ki pa ni bilo nič manj plodovito od ostalih. Tako je kulturni večer pomagal dopolniti podobo Goršeta, umetnika in svetovljana.

Na žalost moramo zaključiti to poročilo z vestjo o nezgodi, ki se je umetniku pripetila doma na Koroškem. Spodrsnilo se mu je in si je pri padcu zlomil roko. Pri kulturnem večeru je s pravim mladeniškim navdušenjem zatrjeval, da ima on, 84 let stari mož, še toliko in toliko načrtov. Vsi mu želimo, da bi jih izpeljal!

(r+r)

★

ZAHVALA

Prirediteljem moje retrospektivne razstave v goriškem Avditoriju, Zvezi slov. katol. prosvete in njenim glavnim dejavnikom dr. K. Humarju, slikarju Andreju Košiču, prof. Jožkotu Vetrlihu zlasti pa dr. Vereni Koršič-Zorn, ki je prav v ta namen prihitela iz Pariza ter vložila svoj čas in dragoceno znanje, nadalje vsem, ki so kakorkoli prispevali, da je moja razstava v visoki ubranosti dosegla svoj namen in v široki javnosti našla lep odmev se iskreno zahvaljujem.

Sveče, 30. oktobra 1981

Francé Gorše

Ob odprtju Goršetove razstave v goriškem Avditoriju 27. oktobra letos: kipar France Gorše sprejema sopek cvetic iz rok slovenske deklice; na levi predsednik Zveze slov. katol. prosvete dr. Kazimir Humar, na desni pokrajinska odbornica Marija Ferletič

Francé Dolinar, Rim

Cirilmetodijska okrožnica
Leona XIII. (1880) (17)

Zahvalno romanje katoliških
Slovanov leta 1881 v Rim

KOMENTARJI NA PAPEŽEV GOVOR

Komentarji nemških in madžarskih časnikov so v Leonovem »slovenskem govoru« seveda predvsem podčrtavali, da je bil Leonov odgovor na Strossmayerjev nagovor v odločnosti močno izogiben in pogosto izražen v pogojnikih. Gotovo so vedeli, v čem voditelj slovenskega romanja pri papežu ni uspel.

Naš Jeran je zoper tako tolmačenje Leonovih besed Slovanom polemiziral; poudarja, da je sv. oče ostal pri tvarini, ki je o njej govoril pred njim Strossmayer, namreč o neogiblivi potrebi zedinjenja Slovanov z rimskim sedežem, potem pa pribija: »Spoznati in potrditi moramo, da že precej enciklik in pisem papeških smo brali, ali kaj tako zaupljivega, priserčene-

ga in prijaznega nismo našli še v nobenem, kakor v tem ogovoru do Slovanov, ktere-rega, kakor pričujoči pričajo, so sv. Oče govorili iz glave, tehtno in s posebnim poudarkom. Strossmayerjev ogovor in Leonov govor sta dokumenta, ki petemu dnevu julija 1881 za vse čase zagotavljata nepozabljivost, v njiju je več kot človeška beseda.«

SLOVANSKA AKADEMIJA

Po želji Leona XIII. se je 6. julija zvečer vršila v Klementinski dvorani v Vatikanu slovenska akademija. Avdienta prejšnjega dne je imela verski značaj, na akademiji so romarji imeli priložnost pred navzočim papežem pokazati predvsem svoje narodno čustvovanje. V vseh slovanskih jezikih so govorniki, deklamatorji in pevski zbori slavili delo sv. Cirila in Metoda ter papeža Leona XIII. v prid slovanskih narodov. Od Slovencev je nastopil Anton Koblar, tajnik škofa Pogačarja, poznejši zgodovinar in kranjski dekan, ki je deklamiral pesem »Balkan Triglavu« Mateja Lotriča, nadarjenega Daničinega pesnika,

S TRŽAŠKEGA

Oratorij »Križev pot«

Po devetih letih bo ponovno gost v Trstu glasbenik duhovnik Avgust Ipavec iz Ročinja. Mnogi se še danes spominjajo veličastnega nastopa Kobariščanov na proslavi Simona Gregorčiča v Kulturnem domu v Trstu. Takratni nastop je pri tržaškem občinstvu zapustil nepozaben vtis. Istega leta 1972 je A. Ipavec gostoval tudi na taboru na Repentabru z zborom »Višarski zvon«.

Od takrat smo kdaj pa kdaj slišali o njegovih uspehih. Zadnji tak uspeh je bil oratorij »Križev pot«, ki ga je pripravil s tolminskimi pevci ob odkritju novega križevga pota v tamkajšnji župnijski cerkvi. »Križev pot« je oratorij za mešani in otroški zbor, soliste in orkester. Pri izvedbi sodeluje okrog 150 oseb, kritika pa je celotno prireditev ocenila kot delo »svoje vrste«, »izvirno v kompozicijski zamisli in zgradbi«. »To je nedogmatska molitev — je zapisal prof. Vilko Ukmar v Družini —, ki človekov odnos do bolečine in trpljenja z živim ljubezni in sočutju povezuje s trpljenjem Kristusa in se ob njem z vso resnobno priklanja pred mučenci sodobnega sveta.«

Pevci iz Tolmina so pod vodstvom Avgusta Ipavca izvedli ta oratorij že v Tolminu, Drežnici in v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. 22. novembra bodo gostovali v Mariboru, teden prej — torej v nedeljo 15. novembra ob 16. uri pa bodo nastopili v rojanski župnijski cerkvi v Trstu kot gostje Slovenske prosvete.

Vse, ki se za to izredno prireditev zanimajo, opozarjamo, da si že pred 15. novembrom rezervirajo čas za ta nastop, ki je gotovo enkratno doživetje. Opozarjamo tudi, da bo to edini nastop tako za Tržaško kot za Goriško, ker je prireditev združena s tolikimi tehničnimi težavami in stroški, da je ne bo mogoče več ponoviti.

Položite venca na opensko strelišče

Ob letošnjem Dnevu mrtvih je Slovenska skupnost položila venec na opensko strelišče, kjer so bili pred 40 leti usmrčeni Viktor Bobek, Ivan Ivančič, Simon Kos, Pinko Tomažič in Ivan Vađnal, obsojeni na smrt na drugem tržaškem procesu pred Posebnim fašističnim sodiščem zaradi svoje narodne in demokratične zavesti.

Prosek

V sredo 11. novembra bodo na Proseku obhajali god župnijskega zavetnika svetega Martina. Svete maše bodo ob 8. in 10. uri (slovesna). Popoldne ob 16. uri bodo slovesne večernice.

»Naš koledar 1982«

Duhovska zveza v Trstu je te dni izdala stenski koledar za leto 1982. Koledar je mnogo lepši od lanskega. Tudi bolj praktičen je. Za vsak mesec prinaša sliko kaké naše cerkve s Tržaškega ali Goriškega. Poleg slike je kratek življenjepis kakega svetnika ali svetniškega kandidata. To vam posebej priporočamo v branje. Spominja nas na naše skupne in župnijske praznike, ki se vrstijo med letom. Na zadnji strani so naslovi vseh slovenskih župnijskih uradov na Goriškem in Tržaškem.

Koledar se lahko dobi v knjigarni Fortunato v Trstu, v Katoliški knjigarni v Gorici, na upravi Katoliškega glasa in v vseh župniščih na Goriškem in Tržaškem. Cena koledarju je 2.500 lir. Toplo ga priporočamo vsem vernim Slovincem.

ki je rano umrl kot semeniški duhovnik v Ljubljani. Ob sklepu akademije se je Leon zahvalil za tolike dokaze vdanosti in zvestobe, ki so mu jih Slovani izkazali s tako številnim prihodom v Rim.

SLOVENSKA PRIDIGA V RIMU

V cerkvi sv. Klementa so se ciril-metodijske slovesnosti leta 1881 končale v jutru 6. julija s Strossmayerjevo glagoljško mašo in s slovensko pridigo dekana Mateja Kožuha. Ta dan se je v cerkvi, ki krije grob sv. Cirila prvič izza bivanja slovanskih učencikov v Rimu čula slovenska beseda in se prvič slavilo delo njenega največjega učenca med Slovinci, ustanovitelja Bratovščine sv. Cirila in Metoda škofa Antona Martina Slomška.

Vodnik slovenske skupine v slovenskem romanju je svoj govor začel z navedkom iz brižinskih pomnikov: Bože, ti pride se nebesa, vže se da ve monku za ves narod,« kakor je molil slovenski misijonar pred 1112 po lepih gorenjskih poljanah našim starodavnim očetom. Za trditve, da je krščanstvo med Slovinci starodavno, da par

Cerkev Kristusa Odrešenika v Novi Gorici

Cerkveni, veroučni in bivalni prostori so dograjeni. Seveda niso še obdelani. V novembru bodo dokončali osnovne instalacije, zlasti pa še pokrivanje strehe. Kdor si ogleda opravljeno delo, ugotavlja, da so se izvajalci trudili, da bi svoje delo opravili vestno. Neposredne naloge pri nadaljnji gradbi bi bile sledeče: obdelava finih ometov v glavnem prostoru cerkve, ometavanje in pleskanje veroučnih prostorov in bivalnega dela, zapora in zasteklitev vsega objekta, tlakovanje. Vsemu temu bi sledilo dokončanje vseh del z osnovno opremo in zunanjo ureditvijo. Marsikaj je bilo treba iz programa črtati spričo časa in razmer, v katerih je cerkev predviden v sicer skromni izvedbi, po se je moralo njegovo graditev odložiti. Nadomestna gradnja za stanovalce, ki se bodo morali izseliti iz neposredne bližine cerkve, poteka dalje, čeprav z zastojem.

Kar zadeva denarno stran gradnje, se je naredilo, kar se je dalo, da bi se podražitve čim manj čutile. Podražitve pa so neizogibne del tudi te gradnje. Medtem je treba odplačevati ogromen kredit, ker bi se brez kredita ne moglo plačati

stroškov za komunalno ureditev in se ne bi moglo podpisati gradbene pogodbe. Rok za odplačevanje anuitet banki so štirje na leto. Če bi se preklicalo pogodbe, bi bilo treba sklepati nove, ki bi že danes znašale tudi do 100% in več v primerjavi s cenami, po katerih se plačuje zdaj.

Da je bilo mogoče opraviti dosedanje delo, gre zasluga neštetim dobrotnikom doma in na tujem. Ti s svojimi nasveti opogumljajo odgovorne za gradnjo, posojajo težko pridobljena denarna sredstva, darujejo za cerkev. Vsi ti so znamenje božje previdnosti, božje Dobrote. V novih zidovih, v vsakem prostoru cerkvenega središča, ki nosi ime Kristusa Odrešenika je v molitvi zapisana topla hvalečnost Bogu, ki je navzoč v tolikerih velikodušnih srcih.

Na zahvalno nedeljo 8. novembra ob 16. uri bo v stolnici sv. Justa v Trstu g. škof Lovrenc Bellomi daroval

ZAHVALNO SV. MAŠO

za slovenske vernike tržaške škofije. Toplo vabljeni vsi slovenski verniki!

Z GORIŠKEGA

Števerjan

Dejavnost sekcije Slovenske skupnosti.

Ta je v zadnjih dneh kar dvakrat zasedala. Nabralo se je namreč toliko upravnih in drugih političnih problemov, da je moral odbor temeljiteje preresetati nekatera vprašanja in dati nujne odgovore, da bodo lahko upravitelji SSK primerno ukrepali pri upravljanju števerjanske občine. Tako so sejam, ki jih je vodil predsednik sekcije Hadrijan Korsič, prisostvovali poleg župana Slavka Klanjščka še občinski odborniki Alojz Mužič, Ciril Terpin, Simon Komjanc in Armando Skok.

Uvodne misli je podal tajnik sekcije Marjan Terpin, ki je tudi primerno prikazal širšo politično situacijo na Goriškem in v deželi, kjer deluje slovenska stranka. Člani sekcije so z zadovoljstvom ugotovili, da so se nekatera vprašanja dobro rešila. Tako šola v Dragah, ki jo bodo slovesno odprli 5. decembra ob prisotnosti najvišjih deželnih oblasti in na kateri bodo sodelovale vse števerjanske kulturne skupine. Pokrajinski svet je končno, čeprav z dolgim zavlačevanjem, nakazal 500 milijonov lir za ureditev ceste po Grojni potem ko je hotel pokrajinski odbornik Bressan mimo zakonskih določil prenesti to vsoto v Ločnik. Razprava je tekla še o problemu ostarelih vaščanov, ki bodo odslej dobili mesto v bivši šoli vrh vasi, o vodovodu in drugih manjših občinskih problemih.

Končno so se člani sekcije ustavili ob širši politiki Slovenske skupnosti, ki je zlasti na Goriškem posegla aktivno in živo v splošno upravno politiko, saj ima SSK sedaj svoje neposredne predstavnike v najvišjih izvoljenih organih, komisijah in ustanovah, kar dokončno utemeljuje potrebo po samostojni slovenski stranki.

Prav tako so odborniki ocenili za zelo negativne in škodljive nekatere akcije na Tržaškem, kjer želijo neki »gorečneži« slovensko stranko umetno cepiti na razne struje in z nepotrebnimi in nespametnimi izjavami po časopisih izpodjedajo tla s tolikimi žrtvami zgrajeni enotnosti demokratičnih Slovencev v zamejstvu. Pobudniki takih dejanj ne morejo biti nič drugega kakor grobokopi slovenske samostojne

stranke, zato bo moralo vodstvo nujno ukrepati. Tako delovanje žali tudi množico idealnih pristašev in aktivistov Slovenske skupnosti v celotni Furlaniji-Juljski Benečiji.

† Jožko Žigon

Tiho, kot je sam želel, so v Vrtojbi v četrtek 29. oktobra pokopali Jožkota Žigona. K pogrebu so ga spremljali le sodrinski in ožji znanci, ker je določil, naj ga pokopljejo ob čim manjši udeležbi ljudstva ob sinu, ki je pred leti po nesreči utonil, brez cvetja, brez zunanjih slovesnosti.

Takšen je bil pokojni Jožko: mož dela, poštenjak, skromen, prijazen, uslužen. Takšnega smo poznali v Gorici, ko je veliko let vodil Katoliško knjigarno do septembra 1947, tj. do razmejitve. Potem je ostal v Vrtojbi, kjer si je kupil hišo in vzgojil številno družino. Tudi v novi državi se je zaposlil na trgovskem področju, ker je bil vreden in izkušen knjigovodja. Delal je do upokojitve.

A le malo časa je v zdravju užival zasluženi pokoj, ker ga je zadela možganska kap in je potem kakih deset let bil invalid na vozičku brez možnosti govora. Zelo se je pa razveselil vsakega obiska in sledil pogovoru, čeprav ni mogel govoriti. Mogel je pa misliti in je s požrtvovalno ženo rad molil. Bil je pač kraška korenina starega in pristnega kova.

Rodil se je leta 1900 v Zagradcu, vasi, ki spada pod komensko župnijo. Izšolal se je v Ljubljani na višji trgovski šoli. Ni se izselil v Jugoslavijo, temveč je ostal doma. Največ let je bil poslovodja v Katoliški knjigarni. Zato so ga njega dni poznali številni naši ljudje, ki so zabajali v to edino slovensko knjigarno v Gorici. S svojo vestnostjo in strokovnostjo si je povsod pridobil ugled, še bolj pa s svojo možatostjo in krščanskim prepričanjem. Na spominski podobici so zapisali: »Bil je človek, delavec, mislec. Ljubil je Boga, domovino, revno človeštvo in vse stvarstvo.«

Naj v miru počiva na posvečeni zemlji onstran državne meje, Bog pa naj mu bo plačnik za lepe zglede, ki nam jih je dal v zdravju in v boleznih. - K. H.

KATOLIŠKI GLAS
list za kritične bralce

XIII.«

Predno se je lotil ciril-metodijskega gibanja med Slovinci, je dekan Kožuh pojasnjeval, kako »naša slovenska dežela, sicer majhna — šteje le blizu 2 milijona duš v 6 biskopijah —, toda le s prav malim izjemkom popolnoma katoliška, skrbno ohranjuje zvezo z rimskim sedežem. Že od 1849, ko je bil Pij IX. v poganstvu v Gaeti, leto za letom neprenehoma nabira noviči sv. Petra, počez pa kake tisoče na leto, pri mašah jemlje se že od davno molitve (kolekta) za sv. Očeta brez prenehanja.« Posebno se zanj mli v majniku; »znano je, kako priljubljene so Slovincem šmarnice.« »Več naših vojakov je prostovoljno šlo v vojsko za sv. Očeta.« »Odkar so sovrazniki papeža oplenili in ga pregnajajo, se je zveza našega naroda z rimskim Stolum veliko bolj vterdila.« »Velikansko so se obhajale osemnajststoletnica sv. Petra, 25. in 50-letnica Pila IX.« »Tudi verske knjige in naš cerkveni časnik in sploh katoliško časništvo vnamajo narod za namestnika Kristusovega.«

(Se nadaljuje)

V nedeljo 8. novembra ob 17. uri
bo v goriškem Avditoriju

KONCERT RIBNIŠKEGA OKTETA

Izvajali bodo slovenske narodne in umetne pesmi ter skladbe drugih jugoslovanskih narodov. S tem koncertom se bo tudi zaključila Gorsetova razstava, ki je v istem poslopju. Pred koncertom si bo mogoče še zadnjič ogledati razstavo.

goriške novice

Polaganje vencev na Goriškem

V nedeljo 1. novembra so bile na Goriškem kot tudi v ostalih krajih številne svečanosti, na katerih so se posamezniki in organizacije spomnili pokojnih in se poklonili njihovem spominu. Zveza slov. katol. prosvete je položila venec ob spomeniku žrtev taborišča v Gonarsu. V Steverjanu je občina ob sodelovanju kulturnih društev in organizacij priredila svečanost ob spomeniku, ki spominja na vse vojne žrtve. Domača zbor sta zapela nekaj žalostink. Sledilo je polaganje vencev.

V nedeljo 1. novembra zjutraj so se vojnih žrtev spomnili tudi v Standrežu ob spominski plošči na glavnem trgu. Zapel je mladinski zbor. Skavti so položili venec. PD »Standrež« je položilo venec tudi na domačem pokopališču, kjer je tudi zapel mešani zbor.

Slovenska skupnost se je spomnila padlih in položila vence v raznih občinah.

Goriška občina je položila vence na vsa goriška pokopališča, podobno so storile tudi druge občine. Tudi jugoslovanski konzulat v Trstu se je spomnil padlih in v raznih krajih položil venec.

Tudi predstavniki goriškega društva in drugih organizacij so se oddolžili spominu mučenca Lojzeta Bratuža, skladatelja Mirka Fileja in drugih velikih in zaslužnih Slovencev, ki počivajo na mestnem pokopališču. Na njih grobovih so pomolili in položili vence in cvetje.

Odličja SSK trem zaslužnim goriškim Slovincem

Na lanskem tretjem deželnem kongresu je Slovenska skupnost podelila odličja različnim zaslužnim slovenskim rojakom iz naše dežele, javnim delavcem, nekdanjim izvoljenim predstavnikom, kulturnikom. Odličja je podelila zadnji dan kongresa na Plešivem. Takrat pa se vsi odlikovanci niso mogli udeležiti slovesnosti, zato je potem prišlo do posameznih ožjih podelitev na Goriškem in Tržaškem.

V torek 27. oktobra so predstavniki deželnega tajništva podelili v Gorici odličja trem zaslužnim Slovincem, dr. Igorju Franku, dr. Andreju Makucu in gospodu Cirilu Koršiču. Vsi trije so vsak na svoj način prispevali k oblikovanju in rasti slovenske zavesti in tako pripomogli k nadaljnjemu razvoju naše manjšine.

Dr. Franko kot eden najzvestejših in dolgoletnih kandidatov za občinske volitve v Gorici ter pomembna osebnost v javnem in poklicnem življenju, dr. Makuc kot nekdanji pokrajinski svetovalec SDZ in potem aktiven član SSK, g. Koršič kot plodovit upravnik Katoliškega doma in sodelavec Goriške Mohorjeve družbe — vsi skupaj pa predvsem kot odlični zagovorniki samostojnega političnega nastopanja Slovencev v Italiji.

Na tem prijateljskem večeru so spregovorili deželni predsednik in deželni tajnik SSK, dr. Andrej Bratuž in dr. Drago Štorka, potem pa še pokrajinski tajnik stranke Marjan Terpin ter števerjanski župan Slavko Klanjšček. Vsi so poudarili temeljne misli o pomenu povezave med starejšo in mlajšo oz. srednjo generacijo ter o potrebi nadaljnega boja za uveljavitev slovenske stranke. Spregovorili pa so tudi odlikovanci in izrazili trdno prepričanje v bodočnost našega dela, slovenstva in demokracije.

Prva obletnica maše za Slovence v Ronkah

V nedeljo 8. novembra bo poteklo leto, kar se je v Ronkah začela maša za slovenske vernike. Začetki so bili nekoliko boječi, češ kako se bodo verniki odzvali. Toda razvoj je pokazal, da je bil strah neutemeljen. Prve mesece so pri maši peli razni zbori od drugod. Potem so se pa osamosvojili. Na koro poje sedaj domači ženski zbor, udeležba pri maši je vedno dobra, včasih celo odlična. Maševati hodijo razni duhovniki, največkrat dr. Oskar Simičič.

Prva obletnica te maše bo sovpadala s Hvaležnico. Zato bo maša v nedeljo 8. novembra ob 11.30 tudi zahvalna maša za

to koristno pobudo naših rojakov v Ronkah in okolici ali v Laškem, kot se izražajo Kraševci. Pri maši bosta to pot pela dva zbora: »Fantje izpod Grmade« in novoustanovljeni domači mešani cerkveni zbor, ki bo to pot prvič nastopil.

Naj bi slovenski verniki v bodoče še bolj obiskovali to svojo mašo enkrat na mesec.

Volitve v šolske svete

Na zadnji seji, ki je bila dne 27. oktobra, je odbor Sindikata slovenske šole — tajništvo Gorica razpravljalo tudi o volitvah v šolske svete, ki bodo 13. decembra t.l. Do omenjenih volitev je Sindikat zavzel stališče, da se udeležimo le volitev razrednih svetov, zavodskega sveta in o krožnih šolskih svetov. Ker je pa zahteva Šolskega odbora po samostojnem slovenskem šolskem okraju še na mrtvi točki, Sindikat svetuje, da bi se udeležili tudi volitev pokrajinskega sveta in okrajnih šolskih svetov.

Ronke

Smrt zavedne Slovenke. V bolnišnici v Trzinu je 19. oktobra zahrbtna bolezen po skoraj dvomesečnem trpljenju pretrgala nit življenja eni najstarejših priseljenc s Krasa Olgi Cotič por. Devetak. Imela je 76 let.

Naslednji dan so jo položili k zadnjemu počitku na pokopališču v Ronkah. Velika udeležba pri pogrebu je pričala, da je bila pokojnica zelo spoštovana med našimi ljudmi. Veliko jih je prišlo zlasti z Vrha, od koder izhaja njena družina. Zato ji je tudi zapel v slovo moški zbor z Vrha pod vodstvom Zdravka Petejana, v katerem so tudi mnogi Slovenci iz Ronk.

Pokojnici življenje ni bilo lahko. Po dveh letih zakonskega življenja je z možem Francetom odšla v Argentino. Vedno bolj kruti fašizem, brezposelnost in razdejanje, ki ga je povzročila prva svetovna vojna, so ju kot marsikatero iz naših krajev prisilili k temu koraku. 19. oktobra 1926 sta šla na to težko pot v tujino. Isti dan, po 55 letih je pa Olga Cotič nastopila drugo pot, a brez povratka, v skrivnostno večnost.

Po nekaj letih trdega dela in pritrgavanja v tujini sta se vrnila v domači kraj ter si kupila majhno hišo. Z dobrim gospodarjenjem sta jo povečala, da je postala kar lepa domačija. Leta 1946 sta pohčevala Danijelo in jo poslala 1952 v slovensko šolo, ki so jo odprli v Ronkah. V prvem razredu je bilo tedaj 12 slovenskih otrok. Ko je bila Danijela v petem razredu, je ostala s svojim bratranec sama. Slovenska šola v Ronkah je tako leta 1957 prenehala obstajati. Zaradi pomanjkanja učencev so jo oblasti ukinile. Toda v družini je narodna zavednost živela naprej. Dokaz za to je slovensko čtivo, ki je imelo v družino vedno dostop.

Ob koncu svojega zemeljskega potovanja je mogla pok. Olga spet doživeti narodno osveščenje Slovencev v Ronkah. Gotovo ji je bilo to v veliko zadoščanje. Odsla je z zavestjo, da je ostala z družino zvesta materini besedi, v slabih in dobrih časih.

R. D.

Romanje na Staro goro

V soboto 21. novembra, na god darovanja Device Marije, bo skupno romanje primorskih vernikov na Staro goro pri Cedadu. Somaševanje bo vodil koprski škof Janez Jenko. Romanje se bo udeležil tudi videmski nadškof Alfredo Battisti. Pri maši se bo pelo v jezikih zbranih vernikov. G. škof iz Kopra vabi k številni udeležbi.

Počastitev nadškofa Sedeja ob 50-letnici njegove smrti

Na prvo adventno nedeljo 29. novembra ob treh popoldne bo v Logu pri Vipavi liturgični zbor s somaševanjem ob 50-letnici smrti goriškega nadškofa dr. Frančiška Sedeja, ki je umrl v Gorici 28. novembra 1931. Somaševanje bosta vodila koprski škof Janez Jenko in goriški nadškof Peter Cocolin.

Šport

Olympia - Libertas 3 : 1

V mestnem derbiju z Libertasom so naši fantje s požrtvovalno igro zasluženo zmagali. Tekma je bila vseskozi borbeno, izenačena in na dobri tehnični ravni.

Dobro je delovala predvsem obramba ob mreži, saj so olympijci imeli kot nasprotnika visoke in starejše igralce. Omeniti moramo, da so igralci Libertasa lansko leto nastopali v 1. diviziji, naši pa samo v prvenstvu dečkov in Under 15 — torej neenak spopad.

Spet smo bili priča izzivanju s strani nasprotnika. Poraz je nasprotnika tako pekel, da niso pozdravili po tekmi niti s športnim pozdravom.

Olympia je igrala v postavi: Andrej Terpin, Igor Cotič, Simon Spazzapan, Damjan Terpin, Robert Cotič, Ivo Spazzapan, Martin Komjanc, Beni Košič in Simon Terpin. Prihodnje prvenstveno kolo Olympijci počivajo. Braniti slovenske drese pa bodo morali spet v sredo 11. novembra v Gorici proti Libertasu iz Turjaka.

Čestitke

Vladimiru Brešanu je žena Zdenka povelila hčerko Katarino. Zbor »Lojze Bratuže« čestita srečnim staršem, mali punčki pa želi, da bi jima bila vedno v veselje.

PROSVETNO DRUŠTVO »STANDREŽ« prireja gostovanje dramske skupine »Soc« iz Kanala s Finžgarjevo ljudsko igro

»RAZVALINA ŽIVLJENJA«

Predstava bo v nedeljo 8. novembra ob 17. uri v prosvetnem domu »A. Gregorčič« v Standrežu.

DAROVI

Za Katoliški glas: Cecilija Rudež namesto cvetja na grob Bernarde Terčon 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Marija Berlot vd. Bavcon v blag spomin matere dr. Manžini Milocco 20.000 lir.

Za cerkev v Steverjanu: Felicita Gabrovec v spomin Pavle Koršičeve 20.000; Ada v isti namen 30.000 lir.

Ob smrti Olge Cotič-Devetak: Remo Devetak namesto cvetja na grob za Katoliški glas in za Našo pot po 7.000 lir.

Namesto cvetja na grob Jožeta Markuže: družina H. Jazbec za GMD 20.000; družina Silvija Caharija-Križmančič za slovenske misijonarje 14.000; nekatere gospe iz Cerovlj za kapelico v Cerovljah 36.000 lir.

Ob 40-letnici smrti svoje mame Marije Sedmak vd. Kralj iz Sv. Križa: sin Josip z družino za Zvezo cerkvenih pevskih zborov na Tržaškem 20.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: botra Ana Marija Daneu ob krstu male Barleare 100.000; Ivan Černic ob krstu sinčka Andreja 50.000; družina Baldo v spomin na Adelina 30.000; Egon Guštin z ženo Nevenko, botra, ob krstu male Mojce 20.000; N. N. 10.000; Erminija Daneu-Kalc v spomin na družino Kalc-Daneu 10.000; Milko Vremec ob krstu hčerke Barbare 10.000; Vladko Gombač, boter, ob krstu male Barbare 10.000; Marcel Vidau v spomin na mamo Paolino 10.000; Ivanka Daneu-Lenisa v spomin na moža Gina 10.000; Walter Kovarič ob krstu hčerke Mojce 10.000; Danica Krevatin ob krstu vnukinje Mojce 10.000; družina Vaclik 15.000; N. N. italijanske narodnosti 15.000; mati in oče ob doktoratu sina Adrijana 20.000; razni 4.000; za ogrevanje cerkve: A. M. 10.000; sestra Marija v spomin na brata Milana in Pepija Dolenc 20.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Vanda Mikolj 30.000 lir.

Ob drugi obletnici smrti drage mame Ane Parovel daruje hči Laura za lačne po svetu 10.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Marija Bizjak ob smrti Dušana Cerkevnik 10.000 lir.

Ob pedesetletnici poroke darujeta Jožef Prezzi in Marija Jelerčič za Katoliški glas 10.000 in za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 20.000 lir.

Ob srečnem življenjskem jubileju daruje neimenovana za cerkev v Mačkoljah, za cerkveni zbor in za zbor Slovenski šopek po 10.000 lir.

Za novo cerkev: Kakeš 50.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: N. N., Opčine 20.000; N. N., Opčine 20.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N. N., Peč 50.000 lir.

Za misijone. M. B. v spomin pok. Jožeta Gregorja 50.000; Stefanija Soła 20.000; Ana Cok 10.000; Dina Kocjančič 10.000; razni 185.000 lir.

Za lačne po svetu: Nada, Trst ob smrti Velimira Batič 15.000; N. N., Rupa 5.000; P. B. 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Radio Trst A

Spored od 8. do 14. novembra 1981

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.00 Poslušali boste. 10.30 Nediški zvon. 11.00 Mladinski oder: »Frédéric Chopin«. 11.30 Nabožna glasba. 12.00 Narodnostni trenutek. 14.10 Na goriškem valu; šport in glasba ter prenosi z naših kulturnih prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Gospodarska problematika. 9.30 Kramljanje. 10.10 Koncert. 11.30 Izbrani listi. 12.00 Kulturni dogodki. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotichek: Tic tak. 14.30 Pasternak: Doktor Živago. 15.00 Sport in glasba. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianistka Neva Merlak; Vasilij Mirk: Mladinski album. 18.00 Pesniške podobe in usode.

Torek: 8.10 Domači obrazi. 9.30 Manjka jim samo beseda. 10.10 Koncert. 11.30 Izbrani listi. 12.00 Kulturno pismo; beležka. 14.10 Odraslim prepovedano! 14.55 Naš jezik. 15.00 Glasbeni magazin. 16.00 Slovenci v miljskem okolišju. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Zbor »Jubilate« iz Legnana. 18.00 Anton Novačan: »Veleja«.

Sreda: 8.10 Almanah. 9.30 Naš otrok. 10.10 Koncert. 11.30 Izbrani listi. 12.00 Pod Matjurjan. 13.20 Komorni zbor Glasbene Matice v Trstu. 14.10 Otroški kotichek: S knjižne police. 14.30 Pasternak: Doktor Živago. 15.00 Ameriški gledališki musikal. 16.00 Sto let telovadbe. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mladi izvajalci; Primorska poje. 18.00 Slovenska literatura v Italiji. 18.15 Glasovi iz preteklosti.

Četrtek: 8.10 Živozeleno. 9.30 Psihološki utrinki. 10.10 Koncert. 11.30 Izbrani listi. 12.00 Od Milj do Devina; beležka. 14.10 Otroški kotichek: Vse najboljše, Ostržek! 14.30 Izbrali smo za vas. 14.55 Naš jezik. 16.00 Primorska duhovščina pod fašizmom. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Zbor beograjskih duhovnikov. 18.00 Četrtkova srečanja. 18.40 Sodobne slovenske novele.

Petek: 8.10 Dvanajst let strategije napeptosti v Italiji. 9.30 Svet se vrta počasi. 10.10 Koncert. 11.30 Izbrani listi. 12.00 Na goriškem valu. 13.20 Četrtkova srečanja. 14.10 Otroški kotichek: Kje je napaka? 14.30 Pasternak: Doktor Živago. 15.00 Filmska glasba. 16.00 Cvetje hvaležno odklanjamo. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Koncert v tržaškem Avditoriju. 18.00 Kulturni dogodki. 18.30 Zasebna slovenščina v 17. stoletju.

Sobota: 8.10 Tudi starost je lahko lepa.

ZAHVALA

Ob smrti

Olge Cotič por. Devetak

se zahvaljujemo vsem, ki so bili z nami v dnevih žalosti. Se posebej želimo izreči zahvalo domačemu župniku, moškemu zboru z Vrha, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo pospremili na zadnji poti.

Mož Franc, hči Danijela in ostalo sorodstvo

Ronke, 20. oktobra 1981

ZAHVALA

Ob izgubi drage žene in matere

Pavle Koršič r. Peršolja

se iskreno zahvaljujemo za izraze sožalja. Posebna zahvala gg. duhovnikom, čč. sestram Čudodelne svetinje, cerkvenemu pevskemu zboru, darovalcem cvetja in v dobre namene ter vsem, ki so se rajne spomnili in jo spremili k zadnjemu počitku.

Mož Vane, sinova Tonče in Hadrijan z družinama

Stevarjan, 31. oktobra 1981

KMEČKA BANKA

Ustanovljena leta 1909

GORICA Korzo Verdi, 51
Telefon: 84206 - 84207 - 85383
Telefon menjalnice: 83909
Telex 460412 AGRBAN

VSE BANČNE USLUGE MENJALNICA

RAZPOLAGAMO Z VARNOSTNIMI SKRINJICAMI